

ΑΠΟΦΑΣΗ 159/2009
(Αριθμός καταθέσεως αιτήσεως 1467/1-10-2008)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Νικολέττα Παναγιωτίδου , Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 21 Ιανουαρίου για να δικάσει την με αριθμό καταθέσεως 1467/1-10-2000 αίτηση, με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Του εδρεύοντος στην Αθήνα (Σαπφούς αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε» νομίμως εκπροσωπούμενου, 2) του εδρεύοντος στην Αθήνα (Πατησίων 130) αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», νομίμως εκπροσωπούμενου και 3) της εδρεύουσας στο Χαλάνδρι Αττικής (Αριστοτέλους 65) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», νομίμως εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκαν η οποία κατέθεσε πληρεξουσίας δικηγόρου τους Ασπασίας Γαργάλα, η οποία κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ:, κατοίκου (.....) η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Νικόλαου Δερέ, ο οποίος κατέθεσε έγγραφο σημείωμα.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υποθέσεως, ύστερα από νόμιμη αναβολή από την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 12-11-2008, κατά την εκφώνησή της από το σχετικό έκθεμα, παραστάθηκαν οι αιτούντες και οι πρώτη και τρίτη των καθ' ων η αίτηση, όπως σημειώνεται παραπάνω.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του

προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά, από τον χρήστη, κατανομή μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των-παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχειρίσεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν, αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ.Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ.

750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜΠρΘεσ 22795/2007, ΜΠρΘεσ 22794/2007, ΜΠρΘεσ 18762/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την «πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από τον νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί, εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επιδικής εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι αιτούντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από τον νόμο αυτόν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης

άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 § 1 εδ. γλ δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο, τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 εδ. β' του Ν. 2121/1993). Και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10§§1,8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 § 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντα συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά, με τα προεκτεθέντα την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής, διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207,, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα ιδιωτικού Δικαίου» (έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕλλΔνη 33. 485 επ., ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005, 425, Π.Πρ.Θεσ 3953/2008 ό.ττ.). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πτηρηξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους

στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜΠρΘεσ 29612/2006, ΜΠρΘεσ 35356/2005, ΜΠρΑθ 418/2004 αδημ.). Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 44 παρ,1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, εκ τούτου, το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ, που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε

ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, (Μονομελές Πρωτοδικείο) μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ Κ.Πολ.Δ., εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 Κ.Πολ.Δ., ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν.2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχοντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 Κ.Πολ.Δ., είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως των άρθρων 728 και 724 Κ.Πολ.Δ. Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούντες εκθέτουν με την υπό κρίση ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο, συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες σε αυτό πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο δεύτερος μουσικούς και ο τρίτος τραγουδιστές - ερμηνευτές, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της κρινόμενης αίτησης, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49§1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολο της σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβάσει στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους- μέλη τους, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους αιτούντες δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των εναγόντων οργανισμών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι αιτούντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι αιτούντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν.2054/1992 και

αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσης του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και την καθ' ης η αίτηση, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους αιτούντες οργανισμούς, πλην όμως αυτή (καθ' ης η αίτηση), η οποία η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται στην , την αναφερόμενη στην αίτηση επιχείρηση, μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αιτήσεως είναι αδιάφορη και αδιάλλακτη σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των αιτούντων. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, επικαλούμενοι δε περαιτέρω επείγουσα περίπτωση, προσωρινής ρύθμισης της κατάστασης, ζητούν να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθ' ης αίτηση, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα προαναφερόμενα καταστήματά τους σε καθημερινή βάση για τα έτη 2006 , 2007 και 2008 στα ποσά που αναφέρουν για τον καθένα, να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου 50% το 25% στους μουσικούς και το 25% στους τραγουδιστές, να υποχρεωθεί η παραπάνω καθ' ης η αίτηση να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των αιτουμένων ποσών, που ειδικά προσδιορίζουν, να υποχρεωθεί η καθ' ης, να προσκομίσει σ' αυτούς (αιτούντες) καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2006, 2007 και 2008 προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει, ανά μήνα, να τους προσκομίζουν καταλόγους, με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, να καταδικασθεί δε η προαναφερόμενη αντίδικός τους στη δικαστική τους δαπάνη «ποσού 800 ευρώ, η οποία καλύπτει έξοδα συντάξεως και κοινοποιήσεως εξωδίκων, αιτήσεως, αμοιβή του εισπράκτορά μας, παράσταση του δικηγόρου μας κ.λ.π. στα οποία οι αιτούντες αναγκάστηκαν να υποβληθούν λόγω άρνησης των καθ' ων να προσκομίσουν τα οικονομικά τους στοιχεία τα οποία ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της παρούσας», αίτημα το οποίο αυτολεξεί διατυπώνουν όπως προαναφέρεται.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. του Κ.Πολ.Δ.), είναι δε αρκούτως ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για την νομιμοποίηση των αιτούντων στοιχεία, συγκεκριμένα δε εκτίθεται ότι μετά τη νόμιμη σύστασή τους, κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, διαχειρίζονται ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί των κατηγοριών των δικαιούχων που εκπροσωπεί ο καθένας, με βάση το άρθρο 49 του παραπάνω νόμου (2121/1993), το περιουσιακό δικαίωμα των ημεδαπών και αλλοδαπών καλλιτεχνών και παραγωγών που κατονομάζονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση), για κάθε υλικό φορέα ήχου που μεταδίδεται εντός της Ελληνικής Επικράτειας, επικαλούνται δηλαδή οι αιτούντες το τεκμήριο του άρθρου 55 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των κατονομαζόμενων στην κρινόμενη αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σ' αυτήν, όπως ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλούνται ότι έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας, χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται σ' αυτήν (κρινόμενη αίτηση) όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις

αμοιβαιότητας, η συγκεκριμένη ημερομηνία και ώρα που χρησιμοποίησαν οι καθ' ων η αίτηση στα καταστήματά τους μουσικό ρεπερτόριο, ειδικότερα δε ποιο από αυτά ανά ημερομηνία και ώρα, απορριπτομένων ως αβασίμων των αντίθετων ισχυρισμών των καθ' ων η αίτηση περί αοριστίας της κρινόμενης αιτήσεως (βλ. σχετ. και Μ.Πρ.Θεσν, 2696/2005, αδημοσίευτη στο νομικό περιοδικό τύπο, προσκομιζόμενη από τους αιτούντες), και νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, στηριζόμενη στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 74, 176, 450 και επτ., 729, 731, 732 του Κ.Πολ.Δ., 901 και επ. του Α.Κ., εκτός από το αίτημα των αιτούντων περί παραδόσεως, εκ μέρους της καθ' ής η αίτηση, καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, κατά το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτό, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντιστοίχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της καθ' ής η αίτηση, στα καταστήματά τους, είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μη έχει γεννηθεί υποχρέωση των τελευταίων για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωσή της, περαιτέρω δε μη νόμιμο και επομένως απορριπτό κρίνεται και το αίτημα των αιτούντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά τους έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, λαμβανομένου υπόψη ότι η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά τη διάταξη του άρθρου 189 του Κ.Πολ.Δ., έξοδο, ενώ οι αιτούντες δεν επισυνάπτουν στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων τους, δεν προσδιορίζουν δε συγκεκριμένα, κατά είδος και ποσό, τα επί μέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικώς αιτούμενο ποσό των επτακοσίων ευρώ (700,00 €), ως εκ τούτου δε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., το Δικαστήριο, σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σ' αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (βλ. σχετ. Α.Π. 1584/1997, ΕλλΔνη 39, σελ. 1284). Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, λαμβανομένου υπόψη ότι για το παραδεκτό του καταψηφιστικού αιτήματός της δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, καθόσον η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται μόνο κατά τη συζήτηση της αγωγής για τις επιδικές απαιτήσεις, όχι δε κατά την προσωρινή επιδίκασή τους με τη μορφή ασφαλιστικού μέτρου (πρβλ. άρθρ. 1 του Ν. Γ ΟΗ/1912, βλ. Π. Τζίφρα, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1980, σελ. 245). Ο ισχυρισμός της καθ' ής ότι το δικαίωμα των αιτούντων ασκείται καταχρηστικά, διότι η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς το οικονομικό μέγεθος της επιχείρησής της, θέτοντας μάλιστα, σε κίνδυνο τη συνέχιση της λειτουργίας αυτής, επιπλέον δε, καταχρηστικός τυγχάνει και ο τρόπος της εν γένει κατάρτισης του αμοιβολογίου εκ μέρους των αιτούντων καθίσταται μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτός, καθόσον, υπό τα προεκτεθέντα περιστατικά, δεν μπορεί να βρει έρεισμα στην επικαλούμενη από την καθ' ής η αίτηση διάταξη του άρθρου 281 του ΑΚ, δεδομένου ότι η επιδικη εύλογη αμοιβή, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, καθορίζεται, όπως προαναφέρθηκε, τόσο κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό, από το αντίστοιχα αρμόδιο προς τούτο δικαστήριο, το οποίο, λαμβάνοντας υπ' όψη του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους ενάγοντες κοινό αμοιβολογίο τους (βλ. Δ. Καλλίνικου ό.π., παρ. 184, σελ. 237 και παρ. 213, σελ. 279

και 280, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.). δ) Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως των αιτούντων του και ανταποδείξεως της καθ' ής του, που εξετάσθηκαν νόμιμα στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού, από όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι αιτούντες και η πρώτη και τρίτη των καθ' ων η αίτηση, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι των αιτούντων και της πρώτης και τρίτης των καθ' ων η αίτηση, και από όλη γενικά τη διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν 2121/1993, συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους αιτούντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ίδιου νόμου. Επομένως οι αιτούντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58, του Ν. 2121/1993 να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών που απορρέουν από' το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία, ενώ οι παριστάμενοι από τους καθ' ων η αίτηση δεν αποδεικνύουν το αντίθετο προς ανατροπή του παραπάνω τεκμηρίου. Ήδη οι αιτούντες, ως διαχειριζόμενοι και ενεργούντες για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις .. οποίες προσκομίζουν, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι οι αιτούντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον ισπανικό «ΑΙΕ», το βρετανικό «PAMRA», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάσει τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγή για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, οι αιτούντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των αιτούντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Ν 2121/1993, όπως ήδη προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά που αναφέρονται στην κρινόμενη αίτηση, εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ.

1164/30-12-1997, τεύχος Β'), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν, ενεργούν δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους συντάξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2003 έως και 2008, τους οποίους, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ, 3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντας τον στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2-5-2003), «ΑΥΓΗ» (6-6-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, αλλά και χρήσιμη για τη λειτουργία τους, (όπως π.χ κλάμπ, μπάρ και ντίσκο), η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό για τα έτη 2003, έως 2008, ως ακολούθως Α) για κατάσταση επιφανείας έως 100 τ.μ., α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 3.000, 00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας έως 6-7 μήνες ποσό 2.100,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 1.500,00 Β) για κατάσταση επιφανείας 201 -300 τ.μ., α) με χρόνο λειτουργίας 8-12 μήνες, ποσό 4.200,00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας έως 6-7 μήνες ποσό 2.900,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 2.100,00, Γ) για κατάσταση επιφανείας 301-400 τ.μ, α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 5.900,00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας 6-7 μήνες ποσό 4.200,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 3.000,00 Δ) για κατάσταση επιφανείας 401-500 τ.μ, α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 6.500, 00 ευρώ, β) Με χρόνο λειτουργίας 6-7 μήνες ποσό 4.600,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 3.300,00, Ε) για κατάσταση επιφανείας 501 έως 700 τ.μ, α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 7.100,00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας 6-7 μήνες ποσό 5.000,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 3.600,00, ΣΤ) για κατάσταση επιφανείας 701 έως 900 τ.μ, α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 8.300,00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας 6-7 μήνες ποσό 5.800,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 4,200,00, 1) για κατάσταση επιφανείας 901 τ.μ και πάνω α) με χρόνο λειτουργίας έως 8-12 μήνες, ποσό 8.900,00 ευρώ, β) με χρόνο λειτουργίας 6-7 μήνες ποσό 6.200,00 ευρώ, γ) με χρόνο λειτουργίας 1-5 μήνες, ποσό 5.300, ευρώ. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθ ής η αίτηση, η οποία διατηρεί και εκμεταλλεύεται κατάστημα στην περιοχή Ξάνθης, που λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια των επιδικών ετών, σε κάθε δε περίπτωση για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των οκτώ (8) μηνών για καθένα από τα επίδικα έτη 2006, 2007 και 2008. Συγκεκριμένα η καθ ής, η αίτηση διατηρεί επιχείρηση κέντρου διασκέδασης Bar, στην και στην, με τον διακριτικό τίτλο "....." εμβαδού περίπου 80, 49 τ.μ. (βλ προσκομιζόμενη από την καθ ής η αίτηση, κάτοψη ακινήτου. Το παραπάνω κατάστημα που λειτουργούσε καθ' όλη τη διάρκεια των επιδικών ετών, σε κάθε δε περίπτωση για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των οκτώ (8) μηνών για καθένα από τα επίδικα έτη 2006, 2007 και 2008, όπως ακολούθως εκτίθεται, η καθ ή η αίτηση καθημερινά χρησιμοποιεί μουσική, ελληνική και ξένη, που είναι απαραίτητη, και χρήσιμη για τη λειτουργία του προαναφερόμενου καταστήματος της, ειδικότερα δε για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της, μολονότι δε χρησιμοποιούσε κατά τη διάρκεια των παρακάτω αναφερομένων για καθέναν από τους καθ' ων η αίτηση ετών το ενδεικτικά αναφερόμενο στην κρινόμενη αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια)

των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των αιτούντων και παρόλο που οχλήθηκε σχετικά από τους αιτούντες, μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Αντίθετα αυτή κατέβαλε κανονικά τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών των μουσικών έργων στην «Ελληνική Εταιρία προς προστασία της Πνευματικής ιδιοκτησίας Α.Ε.», γνωστής ως ΑΕΠΙ, γεγονός από το οποίο συνάγεται αποδοχή της ότι χρησιμοποιούσε πράγματι συνεχώς μουσική στο προαναφερόμενο κατάστημα που διατηρούσε και εκμεταλλεύονταν. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι τα ποσά της εύλογης αμοιβής, που οι αιτούντες κατ' αποκοπή καθορίζουν με τα κατά τακτά χρονικά διαστήματα εκδιδόμενα από μέρους τους, κατά τα προαναφερόμενα, αμοιβολόγια, τα οποία αποτελούν την εκτίμηση αυτών (αιτούντων) για το ύψος της και τη διαπραγματευτική βάση προσέγγισης των υποχρέων χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι προφανές ότι δεν είναι δεσμευτικά για το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση κρίσεώς του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Στην κρινόμενη υπόθεση παρατηρείται ότι η καθ' ής η αίτηση διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχειρήσεις διασκεδάσεως σε περιοχή της που εμφανίζουν αξιόλογη έως σημαντική κίνηση, για το είδος της ασκουμένης από την τελευταία επιχειρήσεως. Με τα δεδομένα αυτά το Δικαστήριο κρίνει ότι η εύλογη αμοιβή των μελών των αιτούντων, όπως αυτή προσδιορίστηκε με τα προαναφερόμενα αμοιβολόγια, για την περίπτωση των ως άνω καταστημάτων των πρώτης και τρίτης των καθ' ων η αίτηση, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι αυτή ήδη καταβάλλεται χωρίς οποιαδήποτε αντίρρηση από μεγάλο αριθμό χρηστών, που εκμεταλλεύονται παρόμοιες επιχειρήσεις αναλόγου επιφανείας, είναι η ελάχιστη που αυτοί (αιτούντες) θα μπορούσαν να αξιώσουν, σύμφωνα με το νόμο, από την προαναφερόμενη καθ' ης η αίτηση, για την από μέρους της τελευταίας χρήση υλικών φορέων ήχου στο παραπάνω κατάστημα της, με την οποία προσελκύει και ψυχαγωγεί την πελατεία τους, αυξάνοντας με τον τρόπο αυτό, δηλαδή με την εκμετάλλευση των «εισφορών» των μελών των αιτούντων, τα έσοδά της σε πολλαπλάσιο ποσό από αυτό που ζητούν οι τελευταίοι με την κρινόμενη αίτησή τους. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που πιθανολογήθηκαν η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή κατά το αντίστοιχο αίτημά της, η εύλογη αμοιβή δε που πρέπει να καταβάλει καθένας από τους πρώτη και τρίτη των καθ' ων η αίτηση για τα επίδικα έτη, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στα προαναφερόμενα καταστήματά τους, συνυπολογιζομένου και του Φ.Π.Α. από 19% επί της ως άνω εύλογης αμοιβής, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 3.000,00 ευρώ για καθένα από τα έτη 2006, 2007 και 2008, και συνολικά στο ποσό των $(3.000 \times 3) = 9.000 + (19\%) 1.710$ ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος για καθέναν από τους πρώτη και τρίτη των καθ' ων η αίτηση ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της αποφάσεως, καθόσον πολλοί από τους τελευταίους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, ως εκ τούτου δε πρέπει να γίνει δεκτό το αντίστοιχο αίτημα των αιτούντων και να επιδικασθεί υπέρ καθενός από αυτούς και κατά την από το νόμο προβλεπόμενη αναλογία το ήμισυ του ποσού, το οποίο, κατά τα προαναφερόμενα, καθορίστηκε ως εύλογη αμοιβή των μελών τους. Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της αποφάσεως, η καθ' ης η αίτηση, έχει υποχρέωση, κατά το νόμο (άρθρ. 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), να παραδίδει στους αιτούντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτελέσεώς τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των αιτούντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί, η ως άνω καθ' ης η αίτηση, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της

αποφάσεως, να παραδώσει στους αιτούντες τους ζητούμενους καταλόγους για τα επίδικα χρονικά διαστήματα, συγκεκριμένα δε για τα έτη 2006, 2007 και 2008.

Κατ' ακολουθίαν των προαναφερομένων πρέπει να γίνει δεκτή, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη και ως ουσιαστικά βάσιμη, να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει η καθ' ής η αίτηση, στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά της, κατά τα επίδικα έτη και να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50% το 25% στους μουσικούς και τα υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές, όπως αναλυτικά εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως, να υποχρεωθούν αυτή (καθ' ής η αίτηση) να καταβάλλει στους αιτούντες το μισό από το πιο πάνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, όπως ειδικότερα εκτίθεται στο σκεπτικό της αποφάσεως και να υποχρεωθεί η καθ' ής η αίτηση, να παραδώσει στους αιτούντες τους ζητούμενους καταλόγους για τα επίδικα χρονικά διαστήματα, όπως αναλυτικότερα ορίζεται στο σκεπτικό αλλά και στο διατακτικό της παρούσας αποφάσεως. Τέλος καθ' ής η αίτηση, λόγω της ήττας της, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων, δεκτού γενομένου του σχετικού αιτήματος των τελευταίων (βλ. άρθρ. 176 του Κ.Πολ.Δ.), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της αποφάσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά ένα μέρος, την αίτηση

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλουν στους αιτούντες η καθ' ής η αίτηση, για την από μέρους της τελευταίας χρήση υλικών φορέων ήχου, στην αναφερόμενη στο σκεπτικό της αποφάσεως επιχείρηση της, κατά τα έτη 2006, 2007 και 2008, ως ακολούθως: στο συνολικό ποσό των δέκα χιλιάδων επτακοσίων (10.710) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις αιτούντες ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του αιτούντος φορέα των παραγωγών (τρίτη αιτούσα), κατά το υπόλοιπο δε 50%, ποσοστό 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των μουσικών (πρώτος αιτών) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του αιτούντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερος αιτών).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ής να καταβάλλει προσωρινά στους αιτούντες το μισό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτούς, συγκεκριμένα δε υποχρεώνει: την καθ' ής η αίτηση να καταβάλλει: 1) στον πρώτο από τους αιτούντες οργανισμό των μουσικών, αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», το ποσό των δύο χιλιάδων εξακοσίων εβδομήντα πέντε (2,675,00 ευρώ 2) στο δεύτερο από τους αιτούντες οργανισμό των τραγουδιστών, αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με' την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», το ποσό των δύο χιλιάδων εξακοσίων εβδομήντα πέντε (2.675,00 ευρώ και 3) στην τρίτη από τους αιτούντες, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», το ποσό των πέντε χιλιάδων τριακοσίων πενήντα (5.350).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ής η αίτηση να παραδώσει στους αιτούντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασαν από τις αναφερόμενες στο

σκεπτικό της αποφάσεως επιχειρήσεις τους, για τα επίδικα χρονικά διαστήματα, συγκεκριμένα δε υποχρεώνει την καθ' ης η αίτηση, να παραδώσει στους αιτούντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίασε από τις αναφερόμενες στο σκεπτικό της αποφάσεως επιχειρήσεις τους, για τα έτη 2006, 2007 και 2008 .

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η αίτηση στα δικαστικά έξοδα των αιτούντων, τα οποία καθορίζει συνολικά στο ποσό των τριακοσίων εξήντα ευρώ (360,00 €), ποσό που πρέπει να καταβληθεί ισομερώς από τους προαναφερόμενους των καθ' ων η αίτηση και να επιμερισθεί επίσης ισομερώς μεταξύ των αιτούντων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 27 Φεβρουαρίου 2009, με την παρουσία της Γραμματέα Μελπομένης Χαλκιοπούλου .

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ